



Arrest

nr. 147 681 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 31 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 8 april 2011 besliste verweerder om deze aanvraag ongegrond te verklaren.

1.3. Op 6 januari 2012 trok verweerder de beslissing van 8 april 2011 in en nam hij een nieuwe beslissing, waarin hij de aanvraag opnieuw ongegrond verklaarde. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat haar moeder haar voogdij zou hebben overgedragen aan betrokkenes zus en diens Belgische echtgenoot (de heer [...]), doch betrokkene legt hier geen enkel bewijs van voor, noch zijn er in het administratief dossier aanwijzingen van terug te vinden. Zodoende kan dit element geen reden tot regularisatie vormen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds meerderjarig is.

Wat betreft het element dat betrokkenes zus en diens echtgenoot in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. De loutere verklaring heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Daarnaast lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie (uitgezonderd haar moeder), vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat zij in erbarmelijke omstandigheden leefde in haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een onmenselijk bestaan volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich ingeschreven voor taallessen Nederlands, werkbereid is en zich heeft ingeschreven bij de VDAB): er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene is sinds december 2008 in België. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.4. Op 31 januari 2012 besliste verweerder om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. Met een schrijven van 29 april 2015 deelt de verwerende partij mee dat verzoekster op 1 juni 2013 werd verwijderd van het Belgische grondgebied. De advocaat van verzoekster deelt ter terechtzitting evenwel mee dat zij inmiddels zou zijn teruggekeerd.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de niet-betwiste gegevens voorgelegd door de verwerende partij blijkt dat verzoekster werd gerepatriëerd naar Marokko op 1 juni 2013.

Uit voormeld gegeven blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep derhalve zonder voorwerp. Het feit dat verzoekster naderhand naar België zou zijn teruggekeerd doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het bevel van 31 januari 2012 door verzoeksters vertrek uit België op 1 juni 2013 volledige uitwerking heeft gekregen en aldus niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep dan ook onontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht. Zij licht het middel als volgt toe:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

‘De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]’

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 29.11.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van

25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.1.6. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

1.1.7. In casu zijn de bestreden beslissingen van 06.01.2012 en van 31.01.2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.8. Overigens merkt verzoekster op dat verwerende partij klaarblijkelijk gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid om de eerdere weigering van 08.04.2011 in te trekken en een beslissing te nemen in de regularisatieaanvraag van verzoekster. Wel merkt verzoekster plots op dat eerst verwerende partij in haar weigeringsbeslissing het volgende had gesteld:

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen

Betrokkene beroept zich op de punten 2.3 en 'prangende humanitaire situatie' van 19.07.2009. Betrokkene haalt aan een zus met een Belgische echtgenoot ([...]) te hebben, dat de moeder haar voogdij aan hem zou hebben overgedragen - waarvan geen enkel bewijs in het dossier is terug te vinden. Bovendien is betrokkene meerderjarig - en dat de man bereid is haar ten laste te nemen - een verklaring uit 2008 daarvan werd toegevoegd aan de regularisatieaanvraag. Echter, betrokkene toont

niet aan dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zus en schoonbroer, noch dat zij ermee samenwoonde. Ook toont betrokkene niet aan dat zij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging nodig heeft van haar familieleden. Om deze redenen kan er geoordeeld worden dat betrokkene niet valt onder het criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen en een attest van werkbereidheid voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

1.1.9. Verzoekster stelt vast dat het algemeen bekend was dat de Staatsecretaris zijn discretionaire bevoegdheid hanteerde om de instructies van 19.07.2009 toch nog te blijven hanteren en dat verwerende partij deze houding ging respecteren. Thans op datum van 06.01.2012 zegt verwerende partij dat die instructie vernietigd werd en dat bijgevolg die instructies (en in het verlengde daarvan het vademecum van 21.09.2009) niet meer van toepassing zijn. Verzoekster als leek en rechtsonderhorige begrijpt er NIETS meer van. Verwerende partij stelt eerst dat men de instructies ging volgen en vervolgens zegt men dat de instructies niet meer van toepassing zijn, terwijl het gegeven dat de instructies van 19.07.2009 vernietigd werden door de Raad van State toen (bij de eerste weigeringsbeslissing) bekend was. Het rechtmatige vertrouwen dat doorheen de verblijfsprocedure gewekt werd ten aanzien van verzoekster wordt schromelijk met de voeten getreden. Verzoekster kan van niets meer zeker zijn. De rechtszekerheid is met de modus operandi van verwerende partij niet gediend. Verzoekster is noch zeker van het gegeven dat de instructies zullen worden toegepast, noch of verzoekster wel de kans krijgt om zoals vele andere haar rechten te doen gelden aan de hand van de instructies van 19.07.2009. Verzoekster meent dat de handswijze van verwerende partij een rechtsonzekere situatie creëert en het vertrouwen die initieel werd gecreëerd heeft beschaamd. Minstens heeft verwerende partij nagelaten te voldoen aan de informatieplicht die op elke administratieve overheid rust. Een dergelijke manier van handelen bevordert de onzekerheid en het wantrouwen in de administraties.

1.1.10. Daar de tweede beslissing d.d. 31.01.2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 06.01.2012 dient deze als accessorium van de eerste bestreden beslissing tevens vernietigd te worden. De bestreden beslissingen (weigeringsregularisatie d.d. 06.01.2012 en bijlage 13 d.d. 31.01.2012) zijn maar heel schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. In casu vermeldt de eerste beslissing slechts het gegeven dat verzoekster niet zou voldoen aan de eisen of voorwaarden van criterium 2.3. van de instructie van 19.07.2009. Zo stelt verwerende partij dat verzoekster niet voldoet aan de eisen van het criterium 2.3. van de instructie van 19.07.2009 omdat verzoekster niet zou hebben bewezen dat zij in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar zus en schoonbroer. In de instructie van 19.07.2009, in het bijzonder het criterium 2.3. staat uitdrukkelijk het volgende te lezen:

[...]

1.1.11. Uit de uiteenzetting van het criterium 2.3. van de instructie van 19.07.2009 in het vademecum van 21.09.2009 valt de volgende passage op: 'Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie.'

1.1.12. Hier stelt verzoekster vast dat zij reeds een zeer lange periode in België vertoeft, een regularisatieaanvraag indiende op 12.12.2009, en verwerende partij pas op datum van 08.04.2011 - zijnde 16 maanden later - een beslissing genomen heeft in haar dossier. Conform het vademecum diende de dienst Vreemdelingenzaken minstens rekening te houden met de ACTUELE toestand van verzoekster en haar al dan niet afhankelijkheid van haar zus en schoonbroer. Met andere woorden, diende verwerende partij op datum van 08.04.2011 na te gaan of heden ten dage en minstens sinds 12.12.2009 tot 08.04.2011 verzoekster ten laste was van haar zus en schoonbroer in België. Verwerende partij heeft echter nagelaten hierover maar met één woord te reppen, zodat men bezwaarlijk kan zeggen dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekster ten laste zou vallen van haar zus en schoonbroer in BELGIË.

1.1.13. Daar verwerende partij volkomen nalaat dit specifiek gegeven te vermelden of maar zelfs te onderzoeken en hierom in zijn beslissing te anticiperen, meent verzoekster van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing van 06.01.2012 niet afdoende werd gemotiveerd. Verwerende partij heeft met andere woorden nagelaten na te gaan welke de ACTUELE TOESTAND VAN (FINANCIËLE en/of MATERIELE) AFHANKELIJKHEID (lees: ten laste was) van haar zus en schoonbroer om haar beslissing te gronden. Indien verwerende partij meende dat zij over onvoldoende gegevens beschikten om de ACTUALITEIT van de AFHANKELIJKHEID na te gaan, dan diende deze als een goede huisvader (bonus pater familias) aan verzoekster de nodige informatie en/of stukken binnen een welbepaalde termijn binnen te brengen alvorens een beslissing te nemen. Immers, de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in casu is dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE ACTUELE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken. Indien verwerende partij meende dat zij over onvoldoende gegevens beschikten om de ACTUALITEIT van de AFHANKELIJKHEID na te gaan, dan diende deze als een goede huisvader aan verzoekster de nodige informatie en/of stukken binnen een welbepaalde termijn binnen te brengen alvorens een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd. Verzoekster heeft de kans niet gehad om gebeurlijke stukken bij te brengen en zich te verantwoorden. In realiteit en in de feiten doet verwerende partij juist een veronderstelling zonder naar het standpunt van verzoekster te luisteren. Immers, in casu legt niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de hoorplicht aan verwerende partij de plicht op om het standpunt van verzoekster te horen, en dit kan maar enkel gebeuren door verzoekster voor verduidelijking op te roepen om haar te horen en bijkomende stukken te vragen, zodat het beginsel audi et alteram partem kan worden gerespecteerd.

1.1.14. De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 06.01.2012 en bijlage 13 d.d. 31.01.2012) zijn maar heel schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen te motiveren op een afdoende wijze en dient bij de beoordeling van de elementen van het dossier - zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijf van verzoekster - elke rechtsonderhorige in de mogelijkheid te stellen zijn dossier aan te vullen en bijkomende stukken toe te voegen aan het dossier. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekster pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekster in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

1.1.15. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel evenals het beginsel van de hoorplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

3.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de feitelijke en juridische overwegingen kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

3.2.2. De hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn

belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

De bestreden beslissing kan echter niet als zo'n maatregel worden beschouwd aangezien deze beslissing voortvloeit uit de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op het persoonlijk gedrag van verzoekster is gestoeld. Bijgevolg is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht niet voldaan.

3.2.3. Het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. De vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 houdt in dat deze instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekster er zich niet op kan beroepen om de schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel aan te voeren.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Als verzoekster van mening is dat verweerder over onvoldoende actuele gegevens beschikte dan was het aan haar om haar aanvraag te actualiseren. Verzoeksters betoog laat bijgevolg toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, maar heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekster haar aanvraag met stukken te staven. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

3.2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

3.2.6. Waar verzoekster aanvoert dat de inmiddels ingetrokken beslissing van 8 april 2011 wel degelijk toepassing maakte van de criteria van de vernietigde regularisatie-instructie, merkt de Raad op dat ook in deze aanvankelijke beslissing niet werd geoordeeld dat verzoekster in aanmerking komt voor regularisatie. Er werd in die beslissing immers vastgesteld dat verzoekster niet voldeed aan de criteria van de vernietigde instructie. Na deze beslissing te hebben ingetrokken, oordeelde de verwerende partij thans nogmaals dat de door verzoekster ingeroepen motieven, met name dat verzoeksters Belgische schoonbroer voor haar voogdij zou instaan, niet bewezen zijn. In dit opzicht verschilt de thans bestreden beslissing in essentie niet van de ingetrokken beslissing van 8 april 2011 en kan niet worden besloten dat er in hoofde van verzoekster een rechtmatig opgewekt vertrouwen werd geschonden. Ook het feit dat in de thans bestreden beslissing thans correct wordt gesteld dat de instructie van 19 juni 2009 werd vernietigd en derhalve niet meer kan worden toegepast, leidt niet tot een dergelijke vaststelling. Vooreerst werd in de eerdere, ingetrokken, beslissing geen verblijfsrecht aan verzoekster toegekend en daarnaast kan, zoals hoger reeds gesteld, de toepassing van het rechtszekerheid of het vertrouwensbeginsel niet leiden tot een toepassing *contra legem* van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook het feit dat in de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet kunnen worden toegepast, en de motivering op dit vlak verschilt van de ingetrokken beslissing van 8 april 2011, leidt niet tot de vaststelling dat het vertrouwen of de rechtszekerheid geschonden werd.

In de mate verzoekster nog aanvoert dat nagelaten werd rekening te houden met de lange periode tussen het indienen van haar aanvraag om regularisatie in de uiteindelijke beslissing, merkt de Raad op dat het feit dat de procedure een zekere termijn in beslag neemt, niet leidt tot de

vaststelling dat verzoekster hoe dan ook een verblijfsrecht moet worden toegekend. Bovendien merkt de Raad op dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing omdat de redelijke termijn geschonden zou zijn, niet kan worden rechtgezet door een vernietiging van deze beslissing, aangezien dit er enkel toe kan leiden dat de verwerende partij zich op een nog later tijdstip over de aanvraag zal uitspreken.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT